

Аничка

Така. Това се свърши, значи. Сега (сѣда близо до Бориса)... Сега можемъ да си поприказваме като приятели. Е, ти знаешъ ли, че съмъ назначена? И служба имамъ, и заплата, и квартира! И какъ стана? — Изведнажъ! Просто — да не вѣрвашъ. Да, свърши се... Но ти не се радвашъ...

Борисъ

Радвамъ се, Аничке.

Аничка

Не, не се радвашъ. (Помълчава) Но най-после ти не трѣбваше да забравяшъ какви сж моитѣ разбирания за женитбата. Нали сме говорили? (Замечтано) Моя мжжъ... моя бждещъ мжжъ... О, той не ще е обикновенъ човѣкъ! Той трѣбва да е извършилъ нѣщо велико, полезно. Да се гордѣя, че съмъ негова другарка. И после...

Борисъ

И после?

Аничка

Азъ това само си го мечтая... Да е красивъ, съ открито чело, съ буйна, гжста коса. Така... да прекарвамъ прѣститѣ си презъ косата му. Да е благороденъ, уменъ...